

III.

БЖДНИ ВЕЧЕРЬ.

Утрѣ е коледа.

Въ ниската горница е топло и тихо. Прѣзъ прозорчето се мрѣжи, далечъ задъ глѣхнали градини, зимната вечеръ съ снѣжнитѣ си поли и пепеляво небе; назъркватъ се кумини, изъ които се виятъ сини стълбове димъ; а тукъ-тамъ се дочуватъ: притваряне на тежки врата, прискърцване на бързи стѣпки по снѣжната пѣртина. Нѣкждѣ пролайва куче и пакъ всичко замлъква, сѣкашъ вслушало се въ извилата се коледарска пѣсень, подета татѣкъ къмъ стубеля на Поповата кѣща . . . Послѣ завалѣха едри, меки снѣжинки, които взеха да се лѣпятъ по стѣклото на прозорчето . . . Въ ниската горница сѣкашъ стана още по-топло и по-прибрано.

Колко е драго да гледашъ отъ топѣлъ бащинъ домъ, кога снѣгъ вали!

Оттатѣкъ — въ кѣщи, край огнището, на което пращи буенъ огънь, чуруликатъ братчета и сестри; майка ми нѣщо шета: шапа насамъ натамъ . . . Азъ ги слушамъ, загледанъ въ запаленото кандилце на иконостаса и нѣкакво мило, привѣтно усѣщане, тѣй отколѣ неизпитвано, галѣше гърди и душа . . . Гали ме, а не мога да се възрадвамъ тѣй, както нѣкога, като невръстно момче, прѣди да бѣда по гурбетъ . . . Всичко на врѣмето си! — въздѣх-